

Arrest

nr. 163 520 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIBI loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 14 maart 1993 in Bagdad geboren. U bent een soenniet van Arabische origine. U woonde in Shaab (Bagdad) en sinds 1998 woonde u in de Magreb straat in Adhamiya (Bagdad). U volbracht uw secundaire studies en werkte als schilder en decorateur. Na uw secundaire studies begon u een universitaire studie economie-wetenschappen.

Rond november 2014 werd u enkele keren aangesproken door sjiieten in uw wijk. Er werd u gezegd dat de soennieten zouden worden uitgeschakeld tot geen enkele soenniet meer zou te zien zijn.

U zat in uw eerste jaar aan de universiteit toen u eind 2014 twee keer ontsnapte aan een beschieting door de sjiitische militie 'asaib ahl al haq' toen u de weg van en naar de universiteit aflegde. U raakte hierbij niet gewond. U vreest tevens de algemene situatie die momenteel in Irak heerst. Op 10 april 2015

vertrok u uit Irak. U kwam in België aan op 10 mei 2015 en vroeg hier asiel aan op 11 mei 2015. Rond midden augustus 2015 ontvingen uw ouders een dreigbrief. Hierin stond dat u en uw familieleden moesten vertrekken. Later zou iemand aan uw vader, die professor is, sektarische opmerkingen hebben gemaakt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 15/12/06), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 22/1/12) en uw studentenkaart. Tevens legt u kopieën neer van uw oude nationaliteitsbewijs (d.d. 15/11/06), uw paspoort (d.d. 24/1'12), uw kieskaart en een dreigbrief.

B. Motivering

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u **niet** aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een **gegronde vrees** voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bedreigd en beschoten zou zijn omdat u soenniet en de zoon van een professor bent. Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door **tegenstrijdigheden** die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo is het zeer bevreemdend dat u tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaart dat bij de tweede poging om u te beschieten werkelijk een schot werd gelost en dat hierbij zelfs iemand gewond raakte (CGVS p.12, 15). Dit terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) expliciet verklaart dat bij geen van de beide keren een schot werd gelost aangezien er te veel volk was. Wanneer u met deze inconsistente verklaringen wordt geconfronteerd, geeft u enkel aan niet meer te weten of u ten aanzien van de DVZ gezegd had dat er geschoten werd of niet. U herhaalt simpelweg dat het wel is gebeurd (CGVS p.19). Voorts geeft u eerst aan niet te weten of het al dan niet personen uit uw wijk waren die u aanspraken in verband met het uitroeien van soennieten. Onmiddellijk nadien geeft u aan dat ze tot families behoren die al lang in de wijk gevestigd zijn (CGVS p.17). Dergelijke inconsistente verklaringen laten weinig ruimte over om nog enig geloof te hechten aan uw verklaringen.

Er vallen tevens verschillende **vaagheden** in uw verklaringen te bemerken. Zo weet u niet wanneer u voor het eerst werd aangesproken door sjiieten in uw wijk. Het zou een zestal maanden voor uw vertrek uit Irak zijn geweest. Ook wanneer de laatste keer was weet u niet. U weet enkel dat dit plaatsvond vóór de twee pogingen u te beschieten. U weet evenmin of die sjiieten tot een bepaalde organisatie behoorden (CGVS p.16). Ook weet u niet wanneer de eerste keer een geweer op u werd gericht: eerst verklaart u dat dit een maand of twee voor uw vertrek uit Irak gebeurde, onmiddellijk daarna beweert u dat het meer dan twee maanden voor uw vertrek was. U weet niet meer of het in november of december 2014 plaatsvond (CGVS p.12). Ook wanneer de tweede keer plaatsvond kunt u niet zeggen. U verklaart te denken dat dit een of twee weken later gebeurde dan de eerste keer (CGVS p.15).

Als u verder gevraagd wordt waaruit u eigenlijk afleidde dat de schutters de bedoeling hadden om specifiek u te beschieten, komt u niet verder dan te stellen dat ze in uw richting keken en dus een poging deden u te beschieten. Nochtans waren de schutters op een vijftwintigtal meter van u verwijderd en waren er verschillende andere mensen in de buurt. Dit maakt het moeilijk om met zekerheid te kunnen zeggen dat ze het speciaal op u gemunt zouden hebben. Temeer daar u na die twee vermeende pogingen nooit nog iets hebt vernomen in verband met die schutters (CGVS p.13, 15) terwijl u nadien toch nog enkele maanden thuis in Bagdad verbleef (CGVS p.2). U kunt tevens niet zeggen met welke auto de schutters reden, ook de kleur ervan weet u niet zeker (CGVS p.13-15). Dergelijke vage verklaringen roepen ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Opmerkelijk is ook dat u zeer weinig kunt vertellen over de persoon die gewond raakte bij de tweede beschietingspoging. U weet zelfs niet of het een man of een vrouw was en weet tevens niet waar die persoon gewond raakte (CGVS p.15-16). U hebt tevens geen idee of hierover iets in de media verscheen. U geeft aan het nieuws niet nauwkeurig te volgen (CGVS p.19). Nochtans kan worden aangenomen dat als u werkelijk ternauwernood ontsnapte aan een moordaanslag, u alle informatie die u hierover zou kunnen bijeensprokkelen, zou proberen te verkrijgen. Uw desinteresse hierin versterkt de reeds gerezen twijfel omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u **geen overtuigende bewijsstukken** voorlegt die de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zouden kunnen ondersteunen. U legt in dit verband immers slechts een kopie van een dreigbrief neer. Een kopie is gemakkelijk te manipuleren en de echtheid ervan kan dus geenszins worden gegarandeerd.

Bovendien is het vreemd dat uw ouders, broer en enkele van uw zussen momenteel nog steeds wonen op **hetzelfde adres in Adhamiya**. Uw ouders gaan bovendien nog steeds werken. U verklaart in eerste instantie dat behalve de dreigbrief die ze zouden hebben ontvangen, hen niets is overkomen (CGVS p.4-5). Nochtans worden ook zij in de dreigbrief aangemaand te vertrekken (zie vertaling die aan het

administratieve dossier werd toegevoegd). Dat zij momenteel nog in dezelfde wijk en hetzelfde adres wonen, roept ernstige vraagtekens op bij de ernst van de door u geschetste asielmotieven en uw nood aan bescherming. U beweert voorts dat tegen u werd gezegd dat niet gestopt zou worden met het uitschakelen van soennieten tot geen enkele soenniet meer zou worden gezien (CGVS p.12). Dat uw familieleden er dan voor zouden kiezen, zelfs na het verkrijgen van een aan hen gerichte dreigbrief, op datzelfde adres te blijven wonen en hun werkzaamheden verder te blijven uitoefenen, doet ten zeerste de wenkbrauwen fronsen en doet dan ook vermoeden dat er in werkelijkheid van geen dreigbrief sprake is. Temeer daar u als verzwarende factor voor uw vrees voor vervolging opgeeft dat u niet alleen soenniet bent, maar ook de zoon van een professor (CGVS p.13). Als u als zoon van een professor werkelijk meer risico zou lopen, is het helemaal verbazingwekkend dat uw vader zelf wel nog gewoon zijn beroep blijft uitoefenen. Meer naar het einde van uw gehoor toe beweert u plots dat u van uw familie ook zou hebben vernomen dat uw vader zou zijn aangesproken. Meer weet u hier echter niet van. U kunt niet zeggen wanneer, noch door wie of op welke manier hij werd aangesproken. U weet niet of de persoon die uw vader aansprak al dan niet tot een bepaalde organisatie behoorde, noch weet u wat hij precies tegen uw vader zou hebben gezegd. U verklaart expliciet niet te zijn ingegaan op de details (CGVS p.17-18). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

U verwijst bovendien naar de **algemene situatie** die in Irak heerst (CGVS p.11). Dit is echter een te algemeen gegeven en wijst niet op een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is.

Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld

met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de door u neergelegde **documenten** betreft, met name uw originele identiteitskaart (d.d. 15/12/06), nationaliteitsbewijs (d.d. 22/1/12), studentenkaart en de kopieën van uw oude nationaliteitsbewijs (d.d. 15/11/06), uw paspoort (d.d. 24/1/12) en uw kieskaart, kan nog worden vermeld dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen aangezien ze enkel uw identiteit bevestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich, in wat zich aandient als een enig middel, op de schending van artikel 3 EVRM, "de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over

gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven”, artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS). Tevens stelt hij dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

Verzoeker citeert artikel 27 PR CGVS en stelt dat dit niet correct werd toegepast.

Verzoeker legt een nieuw document neer, met name de overlijdensakte van zijn broer. Deze werd om het leven gebracht door een soenniet.

Verzoeker stelt vervolging door sjiieten te vrezen en voert in dit kader de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hij en zijn familie zijn soennieten en hebben in hun wijk veel problemen ondervonden met sjiieten. Verzoeker wijst omtrent de organisatie waartoe de sjiieten behoorden op zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS. Over de persoon die gewond raakte, kon verzoeker niets zeggen omdat hij onmiddellijk vluchtte. Verzoeker kon geen beschrijving geven van de auto maar wel van de schutters. Verzoekers ouders werken nu niet meer, hun vrees wordt versterkt en zij willen hun stad verlaten. Verzoeker citeert enkele paragrafen uit *“de Handbook on Procedures”*. Het is onmogelijk om over alle gebeurtenissen over bewijzen te beschikken.

Verzoeker gaf aan dat hij soenniet is, veel problemen kende en een dreigbrief kreeg na zijn vertrek. De echtgenoot van zijn zus werd ontvoerd en zit in de gevangenis. Over dit belangrijk feit wordt in de bestreden beslissing niets vermeld. Verzoekers broer werd op straat brutaal neergeschoten door soennieten.

Verzoeker verwijst naar algemene informatie over sektarisch geweld in zijn wijk. Het CGVS hanteert steeds de meest nadelige interpretatie voor verzoeker en begaat daardoor een manifeste appreciatiefout. Artikel 48/6 van de vreemdelingenwet moet worden toegepast.

Verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Bagdad en beroept zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Elke week worden tientallen mensen getroffen door kogels en bomaanslagen. Verzoeker verwijst naar enkele internetartikels.

Verzoeker geeft de inhoud weer van artikel 3 en artikel 13 EVRM en verwijst naar rechtspraak van het EHRM.

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): een kopie van de overlijdensakte van zijn broer (bijlage 3) en twee persartikels (bijlagen 4-5).

2.1.3. Door middel van een aanvullende nota legt verzoeker de beëdigde vertaling neer van de reeds bij het verzoekschrift gevoegde kopie van een overlijdensakte. Tevens legt hij een kopie van de identiteitskaart van zijn broer neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van *“de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven”*, dient te worden opgemerkt dat hij niet nader duidt welk artikel van de voormelde richtlijn hij *in casu* geschonden acht en evenmin uitwerkt op welke wijze dit zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.5. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten ingevolge problemen met sjiieten in zijn wijk.

Aan de concrete problemen die verzoeker aanvoert en zelf beweert te hebben ondervonden, kan blijken de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing echter niet het minste geloof worden gehecht. Zo blijkt hieruit dat verzoeker manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over de pogingen tot beschieting van zijn persoon en over de daders. Tevens blijkt hieruit dat hij bijzonder vage verklaringen aflegde en niet bij machte bleek om aan te geven wanneer hij voor het eerst zou zijn aangesproken door sjiieten in zijn wijk, wanneer hij voor het laatst door hen zou zijn aangesproken, wanneer men hem voor het eerst trachtte te beschieten en wanneer men hem de tweede keer trachtte te beschieten. Deze vaststellingen worden door verzoeker geheel niet weerlegd en volstaan om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers concrete en persoonlijke problemen.

Waar verzoeker de aandacht vestigt op de aangehaalde ontvoering en detentie van de echtgenoot van zijn zus, dient te worden vastgesteld dat deze in een andere wijk dan deze van verzoeker werd ontvoerd, dat verzoeker nergens enige aan deze ontvoering gelinkte vrees formuleerde en dat hij aangaf dat hij niet wist om welke reden zijn schoonbroer werd gedetineerd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.5-6). Bovendien blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat verzoekers familieleden, waaronder de voormelde zus (*ibid.*) niets meer is overkomen. Dat zij zouden worden geïsoleerd naar aanleiding van de ontvoering en detentie van verzoekers schoonbroer, is aldus hoegenaamd niet aannemelijk.

Verzoeker wijst daarnaast op zijn profiel als soenniet en zoon van een professor. Hij haalt, mede gelet op de voormelde vaststellingen, echter geen concrete, objectieve en geloofwaardige elementen aan die erop wijzen dat hij daardoor zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd.

Aan de dreigbrief die hij eerder gedurende zijn asielpprocedure neerlegde (administratief dossier, map 'documenten') kan in dit kader niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst wordt deze slechts neergelegd in de vorm van een makkelijk te manipuleren kopie. Verder betreft dit een document dat door eenieder met een computer, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgemaakt.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Bovendien is het vreemd dat uw ouders, broer en enkele van uw zussen momenteel nog steeds wonen op hetzelfde adres in Adhamiya. Uw ouders gaan bovendien nog steeds werken. U verklaart in eerste instantie dat behalve de dreigbrief die ze zouden hebben ontvangen, hen niets is overkomen (CGVS p.4-5). Nochtans worden ook zij in de dreigbrief aangemaand te vertrekken (zie vertaling die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Dat zij momenteel nog in dezelfde wijk en hetzelfde adres wonen, roept ernstige vraagtekens op bij de ernst van de door u geschetste asielmotieven en uw nood aan bescherming. U beweert voorts dat tegen u werd gezegd dat niet gestopt zou worden met het uitschakelen van soennieten tot geen enkele soenniet meer zou worden gezien (CGVS p.12). Dat uw familieleden er dan voor zouden kiezen, zelfs na het verkrijgen van een aan hen gerichte dreigbrief, op datzelfde adres te blijven wonen en hun werkzaamheden verder te blijven uitoefenen, doet ten zeerste de wenkbrouwen fronsen en doet dan ook vermoeden dat er in werkelijkheid van geen dreigbrief sprake is. Temeer daar u als verzwarende factor voor uw vrees voor vervolging opgeeft dat u niet alleen soenniet bent, maar ook de zoon van een professor (CGVS p.13). Als u als zoon van een professor werkelijk meer risico zou lopen, is het helemaal verbazingwekkend dat uw vader zelf wel nog gewoon zijn beroep blijft uitoefenen. Meer naar het einde van uw gehoor toe beweert u plots dat u van uw familie ook zou hebben vernomen dat uw vader zou zijn aangesproken. Meer weet u hier echter niet van. U kunt niet zeggen wanneer, noch door wie of op welke manier hij werd aangesproken. U weet niet of de persoon die uw vader aansprak al dan niet tot een bepaalde organisatie behoorde, noch weet u wat hij precies tegen uw vader zou hebben gezegd. U verklaart expliciet niet te zijn ingegaan op de details (CGVS p.17-18). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.”

De blote en *post factum* geuite bewering dat verzoekers ouders alsnog zouden zijn gestopt met hun werk, vrees koesteren en Bagdad willen verlaten, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk.

Waar verzoeker heden beweert dat zijn broer zou zijn gedood, dient verder te worden opgemerkt dat aan de in dit kader neergelegde overlijdensakte (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3; stuk 7) geheel geen bewijswaarde kan worden gehecht. Ook dit stuk wordt slechts neergelegd in de vorm van een gemakkelijk manipuleerbare kopie. Verder is het bevreemdend dat op dit stuk bij de naam van de aangever slechts de vermelding “*politie van Al Aazam*” is opgenomen. Daarenboven strookt de inhoud van de overlijdensakte niet met verzoekers verklaringen. Verzoeker gaf in de vragenlijst van het CGVS aan dat zijn vader zijn broer naar Erbil had gestuurd naar aanleiding van de problemen in de wijk (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). In zijn verklaring voor de DVZ gaf hij als woonplaats van zijn broer dan ook Erbil op (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.17). Bij het CGVS kwam verzoeker echter terug op deze verklaring en verklaarde hij dat zijn broer bij zijn ouders in Bagdad woonde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2, 5, 18). Het adres dat hij in dit kader vermeldde (*ibid.*; administratief dossier, verklaring DVZ, nr.13A) stemt echter geenszins overeen met het adres in Bagdad dat aan zijn broer wordt toegeschreven op de neergelegde overlijdensakte. Hoe dan ook blijkt uit de overlijdensakte niet in welke omstandigheden en om welke reden verzoekers broer werd gedood, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat dit omwille van diens profiel gebeurde.

Wat betreft de rellen die in mei 2015 plaatsvonden in verzoekers wijk, blijkt uit de informatie die verzoeker aanvoert (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4-5) dat hierbij geen doden en gewonden vielen en dat de Iraakse veiligheidsdiensten de orde herstelden. Verder blijkt uit de voormelde verklaringen van verzoeker duidelijk dat geen van zijn familieleden bij deze feiten betrokken was of hierdoor problemen kende.

Waar uit de voormelde informatie, de overige in het verzoekschrift geciteerde informatie en de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) kan worden afgeleid dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient voorts te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont en dat uit de voormelde informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid aldaar, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, aldus niet aan dat hij louter ingevolge zijn profiel problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

De overige neergelegde documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 1; administratief dossier, map ‘documenten’) hebben geen betrekking op verzoekers asielmotieven en kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36.

Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkings sfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een

bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest *NA/Verenigd Koninkrijk*, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het HvJ aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest *EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook *EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en *EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*). In dit arrest heeft het HvJ bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het HvJ bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit zowel de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) als de in het verzoekschrift geciteerde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen of weinig gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Dat de sjjiitische milities de Iraakse autoriteiten daarbij bijstaan, veel (feitelijke) macht genieten in Bagdad en

zich bezondigen aan misbruiken, wordt niet betwist doch doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Uit de voormelde landeninformatie blijkt bovendien dat (1) Oostenrijk geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad en dat asielaanvragen er steeds op individuele basis worden beoordeeld, (2) Zweden van oordeel is dat er geen sprake is van een gewapend conflict in Bagdad zodat personen afkomstig uit Bagdad niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, (3) Hongarije van oordeel is dat de situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en elke asielaanvraag in Hongarije individueel wordt beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, (4) Duitsland weliswaar subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Bagdad, maar dat de Duitse asielinstanties voor asielzoekers afkomstig uit de stad Bagdad een ander beleid hanteren waarbij, hoewel erkend wordt dat er een gewapend conflict is, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sprake moet zijn van individuele (risico verhogende) factoren, (5) de Finse asielinstanties eind september 2015 beslisten tot een beslissingsstop voor asielzoekers afkomstig uit Irak en (6) Nederland sinds oktober 2014 geen besluiten meer neemt in de asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Anbar, Ninewa, Salaheddin, Ta'mim, Diyala en Babil en de Nederlandse staat hier alleen een uitzondering op maakt als bijzondere individuele omstandigheden overduidelijk tot een toe- of afwijzing van de asielaanvraag leiden.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het PR CGVS. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS